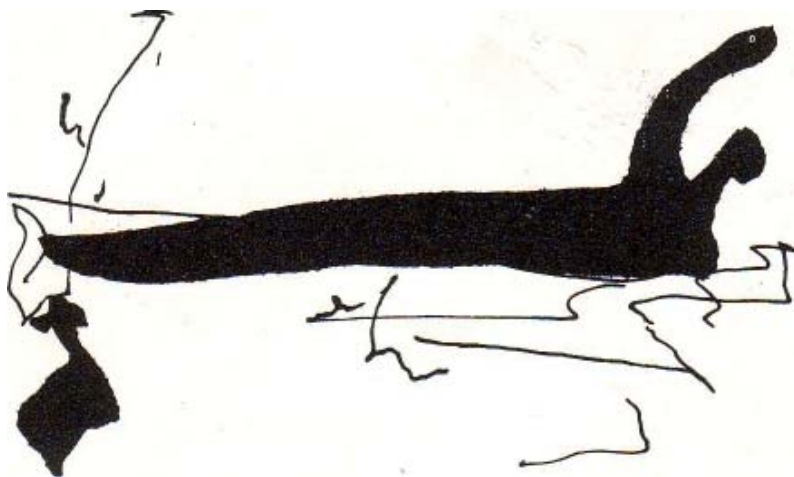

AMORIFER

Η Γέφυρα τής Αναζήτησης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΥΘΩΝΥΜΟΣ

**Το πόνημα τούτο
αφιερώνεται
στην ευγενική ψυχή
τού
Javier Armada**

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Πνευματική Αλχημεία;

Συστατικά: Το προαιώνιο θέμα - πρόβλημα της αναζήτησης του αιώνιου μέσα από μία Ατραπό, που τελικά βρίσκεται πολύ πιο κοντά μας από ότι φανταζόμαστε. Σοπενχαουερικός πεσιμισμός να πλανάται πάνω από την γραφή και ειλικρινής συμπόνια (MITLEID) στο πνεύμα του ίδιου του Φιλοσόφου, σαν το μόνο φως που φωτίζει την «Κοσμική Παράσταση». Τέλος, πρόδηλη ικανότητα αλληγορικής συμβολικής.

Αποτέλεσμα: Ένας υποσυνείδητος, υπόκωφος ύμνος στην Θέληση και στην δύναμη, δύναμη της καρδιάς, και στο έπαθλο που με αυτές κατακτιέται, την αυθυπέρβαση.

31 - 5 - 83

Φώτης Παπαθανασίου

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Αθήνα, 30 - 5 - 83

Οι λίγες αράδες που ακολουθούν δεν αποτελούν παρά την έκφραση μιας πάσχουσας ψυχής - ή, μάλλον, την εξομολόγησή της. Μιας ψυχής που καλύπτει την γήινη ταυτότητά της, γιατί πιστεύει πως κι' άλλες ψυχές βίωσαν τα ίδια συναισθήματα, τους ίδιους πόνους, την ίδια αγωνία, και προς αυτές απευθύνεται ...

Amorifer

Κουρασμένε ταξιδιώτη, στάσου για λίγο. Αναρωτήθηκες ποτέ τι σ' έκανε ν' ακολουθήσεις το ταξίδι ετούτο, ένα ταξίδι που δεν ξέρεις που θα σ' οδηγήσει; Ψυχανεμίζεσαι, βέβαια, ότι μπροστά σου βρίσκεται, ίσως, ένας κρυμμένος Θησαυρός. Δεν ξέρεις, όμως, τι είναι, δεν ξέρεις τι θα βρεις, δεν ξέρεις τι σε περιμένει στο ταξίδι σου.

Ώ εσύ που είσαι ο εαυτός μου, αφέθηκες σαν το φθινοπωρινό φύλλο μέσα στον άνεμο τής γνώσης, μέσα στον άνεμο τού πόνου. Ψάχνεις να βρεις την πηγή σου, μια πηγή που την διαίσθάνεσαι, που πιστεύεις πως υπάρχει, πως μπορείς να την βρεις. Και την ψάχνεις, την ψάχνεις απεγνωσμένα. Γιατί ξέρεις ότι μονάχα από τις ρίζες σου μπορείς να πιαστείς. Ξέρεις ότι μονάχα έτσι μπορείς να σωθείς.

Δεν ξέρεις τι ζητάς. Μόνον η ψυχή σου ξέρει, κι' ένα δίκικο μαχαίρι μπήγεται στην καρδιά σου. Ξέρει ότι ένιωσες τον πόνο τού ορφανού, τον πόνο τού φονιά που πικρά στην πέτρα επάνω κλαίγοντας μετανιώνει για το άδικο που έχει χύσει αίμα. Η ψυχή σου ξέρει ότι ένιωσες τα καρφιά που αλυσοδένουν τις ψυχές των λαών. "Ένωσες, όμως, και τον πόνο που έκανε τους σταυρωτήδες να πέσουν ταπεινοί στα γόνατα ικέτες για να συγχωρεθεί το ανόσιο κρίμα τους όταν κατάλαβαν τι είχαν κάνει.

Στάσου! Μη προχωρείς πιο πέρα ... Έφθασες στην αυλόθυρα τού Ναού. Μην μπεις! Μπορεί να πεθάνεις ...

Δεν σε νοιάζει; "Αν δεν σε νοιάζει, φίλε μου, προχώρα, 'Αν, όμως φοβάσαι, μη κάνεις το βήμα τούτο το οριστικό, γιατί θάναι οριστικό.

Μόλις διασχίσεις την αυλόθυρα τούτη, χάνεις την ελπίδα να γυρίσεις ξανά στον κόσμο, τουλάχιστον στον κόσμο που μέχρι τώρα ξέρεις. Εδώ σε περιμένει η ζωή, ή ο Θάνατος. Μπορεί και τα δύο μαζί. Γιατί, στ' αλήθεια, τι χωρίζει την ζωή από τον θάνατο; Δεν ξέρω μήπως ο Θάνατος είναι ζωή και θάνατος η ζωή.

Μπροστά σου είναι η πόρτα τού αυλόγυρου που οδηγεί στον Ναό. Πριν χτυπήσεις την πόρτα σκέψου: Τι ζητάς; "Αν ψάχνεις την δύναμη, φύγε, δεν θα την βρεις. 'Αν ψάχνεις τον έπαινο, θα βρεις την ταπείνωση. "Αν ψάχνεις την εξύψωση, ζήτα την αλλού. 'Αν ζητάς ένα στέμμα, θα σου δοθεί, αλλά θάνατι απ' αγκάθια, και τα ρουμπίνια του σταγόνες αίμα, το δικό σου αίμα.

Μη χτυπάς την πόρτα ακόμη. 'Αν ζητάς την προστασία από τα βέλη των ανθρώπων, αν ζητάς προστασία απ' τα φαρμακερά τα βέλη τού εαυτού σου, εδώ δεν θα βρεις καταφύγιο. Γυμνός και άοπλος θα πρέπει να σταθείς ν' αντιμετωπίσεις τις ορδές των εχθρών: τον εαυτό σου ...

Θα βρεις μιαν αρένα, την αρένα όπου δίνει την μάχη ο άνθρωπος με τον εαυτό του. Μη το θεωρήσεις απλό ... Ποιος, άραγε, δίνει μεγαλύτερη μάχη από αυτόν που αγωνίζεται για να ξεπεράσει τον εαυτό του; Γι' αυτό αγωνίζεσαι: για να νικήσεις τον εαυτό σου, να τον καθυποτάξεις. Και μονάχα τότε θα μπορέσεις να τον γνωρίσεις, μονάχα τότε θα μπορέσεις να καταλάβεις...

Τι να καταλάβεις; Δεν μπορώ να στο πω. Ίσως και γω δεν το ξέρω, ή, και αν το ξέρω, δεν μπορώ με λόγια να το εκφράσω. Ίσως είναι

μονάχα ένα βίωμα, ίσως είναι μονάχα μία λάμψη.

Μα αξίζει τον κόπο τόσος πόνος, τόσος μόχθος, τόση Θυσία, για μία λάμψη; Εσύ θα το κρίνεις. Εγώ αποφάσισα ...

Τι περίεργο ... Δεν έφυγες. Δεν φοβήθηκες τα όσα σου είπα. Χτύπα, λοιπόν, την θύρα. Χτύπα!

Δεν δίστασες και χτύπησες. Αναγνώρισες άραγε, αυτόν που σου άνοιξε την Θύρα; Τον πήρες, άραγε, για ξένο, ή μήπως σε αυτόν αναγνώρισες τον εαυτό σου; Όχι το σώμα σου, αλλά τον πραγματικό εκείνο εαυτό που δεν ήθελες να τον γνωρίσεις τόσα χρόνια - γιατί φοβόσουνα ή γιατί δεν μπορούσες. Μην νομίζεις ότι θα σου σταθεί βοηθός στον δύσκολο αγώνα που τώρα αναλαμβάνεις. Όχι, είναι ο πιο σκληρός δοκιμαστής, ο πιο αδέκαστος κριτής.

Κι' όμως, αναρωτήθηκες αν είχες το δικαίωμα να χτυπήσεις την πόρτα; Μου λες ότι θέλεις να γνωρίσεις τον εαυτό σου. Με ποιο δικαίωμα;

Το δικαίωμα θα σου το δώσει μόνη η ψυχή σου αν έστω και για μία μονάχα στιγμή μπορέσεις νό δακρύσεις, αν μπορέσεις νό μετανιώσεις όχι για το δικό σου βάσανο αλλά για το σαράκι που τρώει τα σπλάχνα τού αλλουνού.

Χτύπησες την πόρτα. Δειλά, αλλά αποφασιστικά. Είσαι σίγουρος ότι θα σου ανοίξουν την πόρτα, είσαι σίγουρος ότι θα δεχθούν εσένα στον αυλόγυρο τού Ναού;

Και όμως, η πόρτα ανοίγει. Και θα ανοίγει πάντα για όποιον τολμά και αποφασίζει να την χτυπήσει, είτε είναι άγγελος τού φωτός, είτε δαίμονας τού σκότους. Η πόρτα ανοίγει σε όποιον την χτυπάει ... Φθάνει μονάχα να αποφα-

σίσεις ότι πρέπει να τον χτυπήσεις: Και ανοίγει διάπλατα.

Το μονοπάτι που ανοίγεται μπροστά σου, είναι σπαρμένο με αγκάθια που ποτίζονται από το αίμα ιών ποδιών και τον ιδρώτα όλων όσων βάδισαν πάνω του. Είναι σπαρμένο με πέτρες κοφτερές που σε κάνουν να νιώσεις τον πόνο ως το μεδούλι. Μονάχα τα δάκρυα που χύνεις μπορούν να απαλύνουν τον δρόμο σου.

Αν θες, προχώρησε. 'Αν τολμάς, προχώρησε. Αποφασίζεις. Λοιπόν, να προχωρήσεις; Τότε κανείς δεν μπορεί να σου κρύψει το φως.

Ναι, βλέπεις μία αντανάκλαση κι' είναι δική σου. Στο φως αυτό, φως θα προστεθεί, ώστε να φύγουν τα σκοτάδια τής θλίψης και ιών βασάνων, ώστε να έλθει κοντά σου μία ακτίδα από το Μεγαλύτερο φως τής Κοσμικής Σοφίας.

Για νάρθει, όμως, αυτό το φως πρέπει να αντιμετωπίσεις με θάρρος τις αλήθειες εκείνες που τώρα βρίσκονται κρυμμένες στις σκιές τής διάνοιάς σου. Τώρα είναι που χρειάζεσαι περισσότερο από οποτεδήποτε άλλοτε τη δύναμη τής καρδιάς σου.

Το πρώτο πράγμα που θα αντικρίσεις είναι ο ματωμένος δρόμος που θα οδηγήσει στο Σταυρό, στο Σταυρό που θα γίνει δικός σου μαζί με την κορώνα την φτιαγμένη από αγκάθια. Ξέρεις, όμως, ότι στο κέντρο αυτού ιού σταυρού θα ριζώσει τελικά το ρόδο, και το ρόδο θανοίξει τα πέταλά του στον ήλιο.

Φωνή σκληρή, φωνή βουερή, ακούγεται γύρω σου:

«Θες να γνωρίσεις το μυστήριο τής ύπαρξής σου;»

Ένας κόμπος πνίγει την φωνή σου. Θεσ ν' απαντήσεις αλλά δεν μπορείς.

Η ίδια τρομερή, φριχτή φωνή απαντά. Κι' απαντά ρωτώντας ...

«Τολμάς να επικαλεστείς την μέσα σου φωνή; Έχεις το θάρρος, ή το θράσος, να ζητήσεις να γνωρίσεις τον εσώτερο εαυτό σου;»

Προσπαθείς να ψελλίσεις το ναι και δεν το μπορείς. Δεν το μπορείς γιατί μέσα σου ακούς μία μικρή φωνή να λέει:

«Τολμάς, εσύ ο αμαρτωλός, εσύ το σκουλήκι ετούτο, τολμάς;»

«Ναι τολμώ. Τολμώ, μονάχα γιατί σου δίνω τον ευκαιρία να μιλήσεις. Τολμώ γιατί κατάλαβα ότι σε είχα καταπνίξει τόσο καιρό. Τολμώ γιατί πιστεύω ότι ήλθε η ώρα να εκφραστείς, και δεν με νοιάζουν οι συνέπειες. Τολμώ!»

«Αφού τολμάς,» ακούγεται η φωνή του Φύλακα, «προχώρησε. Αλλά να θυμάσαι ότι όχι μονάχα θα σε οδηγώ και θα σε προστατεύω, αλλά και θα σπεύσω τιμωρός. κι' αλίμονο σου! Βρίσκεσαι στο κατώφλι, κι αυτό το κατώφλι το φρουρώ αδιάκοπα με το σπαθί μου. Έχεις ακόμα τον καιρό να κάνεις πίσω ... Δεν θες; Αλίμονο σου, τότε, δύσμοιρε θνητέ. αν ποτέ μετανιώσεις για την είσοδό σου. Θα βρίσκομαι εδώ πάντα, μάρτυρας τον όσων σκέφτεσαι, μάρτυρας των όσων λες ή κάνεις. Θα προσέχω τις σκέψεις και τις πράξεις σου σε κάθε τής ζωής σου στιγμή, θα προσέχω κάθε πειρασμό που σε δαλεάζει. Κι' αν ποτέ υποκύψεις σ' αυτόν, ο θάνατος ο παντοτινός θα γίνει δικός σου. Άγρυπνα θα παρατηρώ κάθε νίκη του αγαθού πάνω στο πονηρό. Κι' αν ποτέ το αντί-

θετο συμβεί, γεμάτη ωδίνες θάνατι η πώση ...»

Τόλμησες και προχώρησες - Και δεν σκιάχτηκες τον φύλακα που φρουρεί το κατώφλι. Πίστεψες ότι αντέχεις να νικήσεις τα βέλη τού πειρασμού. Και χάρη στο Θάρρος που είχες για να πιστέψεις, σου δόθηκε η δύναμη για να προχωρήσεις.

Και προχώρησες ... Και τα σκοτάδια απόκτησαν λίγο αμυδρό φως. Και το φως αυτό σε γλύκανε και σε τόνωσε. Αποφάσισες να μοχθήσεις φιλόπονα για να βρεις περισσότερο φως. Καθάρισες, όμως, τον εαυτό σου απ' όλα εκείνα τα στοιχεία που σε κρατάνε δεμένο στη γή, απ' τα στοιχεία εκείνα που δεν σ' αφήνουν να δοθείς σε υπέροχες πτήσεις της ψυχής σε μέρη ασύλληπτα από τον νού σου τον ατελή; Έδιωξες από μέσα σου την απεχθή ιδιοτέλεια: Ξερίζωσες από μέσα σου την φιλαργυρία, που σαν άλλο Μίδα, σε οδηγούσε στην καταστροφή, Πέταξες όλα τα βαρίδια που σε τραβούν στο βυθό τού σκότους, που σε σέρνουν εκεί που το ηλιόφως δεν φθάνει, εκεί που της ψυχής ο θάνατος ενεδρεύει;

Δεν μπόρεσες ... Προσπάθησες, όμως και η προσπάθεια σε έκανε ελαφρύτερο. η προσπάθεια σούδωσε την δύναμη να συνεχίσεις. Έπες πολλές φορές ... Βλέπω τα πόδια και τα χέρια σου ξεσκισμένα, ματωμένα, τις κακουχίες τού ταξιδιού χαραγμένες βαθειά στο μέτωπό σου, τα χείλη σου ξεραμένα από την αγωνία ... Περίεργο, αντί να σε σταματήσουν αποθαρρύνοντάς σε, σε κάνουν να συνεχίζεις. Τι περίεργο, νιώθω το θάρρος σου, ένα θάρρος που ξεπερνάει την λογική τού ανθρώπου, ένα θάρ-

ρος δυναμωμένο από το αίμα που έχυσες για να φθάσεις μέχρις εδώ. Και έχυσες πολύ αίμα, γιατί τ' αγκάθια σου ξέσχισαν την καρδιά, γιατί τα καρφιά σου τρύπησαν το σώμα.

Θα περίμενες να σε οδηγήσει το μονοπάτι που ακολούθησες, σε πλούσια παλάτια. Σε μέρη όπου λάμπει το φως. Κι' όμως, σε οδήγησε σε ταπεινά αμπέλια, και σε αυτά τα αμπέλια τής Αλήθειας πρέπει να μοχθήσεις, ταπεινός καλλιεργητής τής γης και τής αμπέλου. Εδώ πρέπει να μοχθήσεις φιλόπονα για να μπορέσεις να μεταστοιχειώσεις το χόμα και την κοπριά σε καρπό, σε σταφύλι, δεύτερο ιός μύησης σκαλοπάτι.

Ψάχνεις για το φως, και όμως, κουρασμένη οδοιπόρε, το σκοτάδι σε τυλίγει. Ένα σκοτάδι που πηγάζει από τον ίδιο σου τον εαυτό.

Ω ταπεινέ αναζητητή, στέκεσαι ωό κέντρο ενός μεγάλου κύκλου και δεν γνωρίζεις πού το βλέμμα σου να κατευθύνεις. Δεν ξέρεις που θα σε οδηγήσουν τα αβέβαια βήματά σου. Ξέρεις μονάχα ότι θες να προχωρήσεις, και ακριβώς γιατί το θες θα σου δοθεί η χάρη, εμπρός σου θα εμφανισθεί ο οδηγητής και θα κατευθύνει τα βήματά σου.

Δεν τον βλέπεις, δεν με βλέπεις, είμαστε, όμως, και οι δυο παρόντες. Δεν ακούς τις φωνές μας, και όμως ακούμε τον μύχιο σπαραγμό σου, βλέπουμε τις πράξεις σου, νοιώθουμε τον αγωνία σου, νοιώθουμε ό,τι νοιώθεις.

Άραγε, μπορείς να βαδίσεις στα άυλα, στα αχειροποίητα μέρη, όπου ποτέ βέβηλου δεν πάτησε πόδι; Άραγε μπορεί να χτυπήσει η καρδιά σου, με τον υπέροχο εκείνο χτύπο που

μονάχα καρδιά ευγενική μπορεί να δώσει;

Αν νομίζεις ότι είσαι έτοιμος, έστω και αν δεν βλέπεις την μορφή μας, έστω και αν δεν ακούς τον φωνή μας έστω και αν δεν νοιώθεις τον παρουσία μας, θα σε κάνουμε να νοιώσεις για πάντα την συμπόνια, την συμπάθεια και την αγάπη μας. Θα σε βοηθήσουμε να ατενίσεις το φως που ξεπροβάλλει από την Ανατολή. Και ίσως, βοηθώντας σε να βρεις το φως, λυτρώσουμε τον αλύτρωτο εαυτό μας. Ίσως, βοηθώντας σε να βγεις από το σκοτάδι, ένα σκοτάδι που ο εαυτός σου δημιουργεί βγούμε εμείς οι ίδιοι από τον τάφο, από τον τάφο που κλειστήκαμε γιατί εμείς το θελήσαμε. Και το θελήσαμε, γιατί δεν είχαμε το σθένος να νικήσουμε τον άλλο μας εαυτό.

Θα σε βοηθήσουμε να εισέλθεις στον Ναό, αν και δεν είμαστε βέβαιοι ότι εμείς μπορούμε να μπούμε μαζί σου. Ίσως να μην μπορούμε να μπούμε σε αυτόν τον Ναό, ούτε καν σαν υπηρέτες, γιατί δεν είμαστε καθαροί. Μπορούμε να γίνουμε η γέφυρα, δεν μπορούμε να γίνουμε η πόρτα.

Και αν ακόμα γίνουμε η πόρτα δεν μπορούμε να γίνουμε ο Ναός ...

Προς τα πού ψάχνεις για το φως; Ψάξτο στην Ανατολή.

Τα δικά μου τα δάκρυα, τον δικό μου τον πόνο σου δίνω για διαπιστευτήριο.

Μπροστά σου θα βρεις μια πόρτα κλειστή και έναν φύλακα να την φρουρεί. Αυτός μονάχα μπορεί να την ανοίξει. Όχι· εσύ μονάχα μπορείς να την ανοίξεις, γιατί εσύ είσαι το κλειδί. Αν η συνείδησή σου δίνει την ιερή της συγκατάθεση,

μπορείς να ανοίξεις τον πόρτα. 'Αν μπορείς να αποδείξεις την αξία σου, μπορείς να ανοίξεις την πόρτα. 'Αν μπορείς να εδραιώσεις την αγαθότητά σου. μπορείς να διαβείς το κατώφλι.

Ο φύλακας δεν θα σε ρωτήσει αν είσαι ενάρετος. Θα αναγνωρίσει τον γλυκύτατά σου, γιατί η αρετή δεν χρειάζεται διακήρυξη τής γλυκύτητας της και η αγνότητα δεν χρειάζεται καμμιάν άλλη μαρτυρία εκτός από την ίδια της την λάμψη.

Αν δεν φοβάσαι να αντικρύσεις τον εαυτό σου, αν δεν φοβάσαι να αντικρύσεις το θάνατο, αν δεν φοβάσαι να αντικρύσεις την ζωή και το φως, προχώρησε ένα βήμα ορός τα μπρος, και αμέσως θα βρεθείς στον Ναό τής Σιγής. Θα ακούσεις τις ψαλμωδίες μέσα στον Ναό τού Διδασκάλου ...

Δεν θα σε κρίνω εγώ, δεν θα σε κρίνει ο φύλακας. Θα σε κρίνουν οι άλλες ψυχές που βρίσκονται πάνω στη γή και που υπηρετούν σιωπηλά και ειρηνικά το Θείο Σχέδιο. Και δεν σε κρίνουν γιατί φοβούνται κάποιο προδιαγεγραμμένο μέλλον, αλλά γιατί παίρνουν υπ' όψη τους το αδιάπλαστο μέλλον, ένα βασιλείο με άπειρες δυνατότητες. Και αν σε κρίνουν άξιο, θα μπορέσεις να διασχίσεις το ιερό κατώφλι, θα μπορέσεις να αντιμετωπίσεις τον φρουρό που έφραζε την είσοδο, τον ίδιο σου τον εαυτό. Θα μπορέσεις να μπεις στον Ναό του Θεού και να αποδείξεις ότι έφθασες μέχρις εδώ σπρωγμένος από τον πλημμύρα των δακρύων σου, δυναμωμένος από την φλόγα των παθών σου και με την δύναμη που σου δωσε η καρδιά σου.

Ίσως εδώ μέσα να βρεις αυτό που αναζητούσες. Ίσως να βρεις και αυτό που αναζητώ. Και αν ποτέ εγώ, ο ταπεινός και ανάξιος, τολμήσω να χτυπήσω την πόρτα του Ναού, εσύ που υπη-
ρρετείς ήδη σε αυτόν, μη με ξεχάσεις.

Κατόρθωσες αυτό που δεν κατόρθωσα. Κατορ-
θωσες να ιδείς την Θύρα του Ναού, να την
ανοίξεις και να περάσεις το κατώφλι. Ένα κατώ-
φλι που το φρουρεί ακοίμητος και ανελέητος
φρουρός: Ο τρόμος. Μέσα από τα σκοτάδια
εμφανίζεται ο φρουρός. μέσα από τα σκοτάδια
που τα δημιούργησε η δική μας άγνοια, η δική
μας ψυχή. Αμείλικτος φρουρός και δεν μπο-
ρούμε να τον εξαπατήσουμε.

Μπόρεσες και διέοχισες την θύρα. Είχες μιά
θέληση που εγώ ποτέ μου δεν είχα. Ίσως γιατί το
πνεύμα σου ήταν ευγενέστερο. Ίσως γιατί
νίκησες τις δυνάμεις του πονηρού. Νίκησες τις
συγκινήσεις που σε κρατούσαν δεμένο. Έσπασες
τα δεσμά σου και το αίμα τής καρδιάς σου
έρρευσε καθαρίο. Η συνείδησή σου σε ζύγισε και
σε βρήκε άξιο. Η δική μου με ζύγισε και με
βρήκε λειψό. Θέλησα να βρω την ψυχή μου και
έχασα την ψυχή μου. Ένοιωσες τον τρόπο, δεν
φοβήθηκες, και βρήκες το φως. Είδα το φως,
φοβήθηκα, και ένοιωσα τον τρόπο.

Έφθασες εκεί που ήθελες να φθάσεις. Βρή-
κες, άραγε, αυτό που ζητούσες; Ίσως όχι. Δεν
έχει όμως σημασία. Οι Πολιτείες του Ήλιου
αχειροποίητα μέρη, όπου ποτέ βέβηλου δεν
πάτησε πόδι; Άραγε, μπορεί να χτυπήσει η καρ-
διά σου με τον υπέροχο εκείνο χτύπο που
μονάχα καρδιά ευγενική μπορεί να δώσει;

Ποτέ δεν είχαν σημασία. Μονάχα ο δρόμος που οδηγούσε σε αυτές είχε. Ίσως φθάνοντας εκεί που νόμιζες ότι ήταν το τέλος, βρήκες πως απλώς ξαναγύρισες, στην αρχή. Μιά αρχή, όμως, που την αντίκρυσες, και τον γνώρισες, για πρώτη φορά. Συμπλήρωσες τον κύκλο τής ύπαρξης, και η ψυχή, η δική σου ψυχή, κοίταξε σε ψυχή για να γνωρίσει τον εαυτό της, και έκλεισε τον κύκλο.

Άραγε, θα μπορέσω ποτέ να κλείσω τον κύκλο, άραγε θα μπορέσω ποτέ να ακολουθήσω τα βήματά σου; Σκληρή η μοίρα ...

Μιάς και δεν μπόρεσα μέχρι τα τώρα να διασχίσω το φαράγγι που με χώριζε από το φως, προσπάθησα τουλάχιστον να γίνω το γεφύρι που θα χρησιμοποιήσουν άλλοι για να φθάσουν στο φως. Ίσως και αυτό να είναι αρκετό. Και όταν θα έρθει η ώρα τής πληρωμής, και όταν θα με ρωτήσουν «Γιέ τού Κάϊν, τι έκανες για να δικαιώσεις τον κληρονομιά σου:» ίσως τότε, αν δεν έχει ο λαιμός μου ξεραθεί από την φλόγα, που καίει τον ψυχή μου, ίσως τότε να βρω το κουράγιο να πω: «Έγινε ένα ταπεινό γεφύρι».

Άγνωστε οδοιπόρε, σ' ευχαριστώ που πέρασες από εμένα. Σ' ευχαριστώ που με χρησιμοποίησες. Σ' ευχαριστώ ...